

Je kan de pot op!

In het duivenlokaal was het onlangs weer eens bijzonder gezellig. Na het inzetten van de duiven had zich de vaste kern van de club rond een tafel verzameld. Op de tafel natuurlijk geen water maar flesjes met heerlijk koel "Heineken". Het maakt de tongen los! Heel wat sterke verhalen worden er soms verteld waarna bulderend kan worden gelachen. Maar er worden ook gevallen verteld die op waarheid berusten en ook de lachspieren activeren. De opsomming van het volgende verhaal dat ontstond toen één van de mannen ter sprake bracht dat hij met een zieke duif naar de dierenarts was moeten gaan en dat de duif door de dokter met een medicijn werd ingespoten. Ze zal nu wel weer spoedig opknappen kreeg de liefhebbers van de dokter mee. Of ze gaat dood antwoordde een van de mannen gekscherend op hetgeen de betreffende liefhebber vertelde. Natuurlijk werd er door die opmerking hartelijk gelachen. Maar het leverde ook weer stof op voor een gelijkend vertelsel. Een waar gebeurde anekdote. Het is alweer een verschillende jaren geleden dat een van hun maten uit de club < hij is al enige jaren in de hemel> op z'n hok geconfronteerd werd met het feit dat een van zijn beste duiven er niet al te florissant bij zat. Het was niet zo'n vreselijk geval maar daar hij die duif op een duivenverkoop voor veel geld had gekocht, en de zonen er uit goede prijsvliegers waren, zat hij er toch mee in zijn maag. De raad van een ervaren liefhebber en tevens zijn kameraad luidde: "Ga er mee naar de dierenarts, die geeft hem wel een kuurtje en dan is het probleem opgelost". En dat advies werd opgevolgd. De betreffende dus met de duif naar de man die er verstand van heeft, en dat was de dierenarts. Die bekeek de duif en zag natuurlijk direct wat die duif mankeerde. Geruststellend zei hij tegen de liefhebber de historische woorden: "Daar zal ik de duif wel even van af helpen". Zo gezegd, zo gedaan. De liefhebber mocht de duif zelf vasthouden terwijl de dierenarts z'n injectiespuit klaar maakte. Even er na kreeg de duif een spuitje in de nek. Het gevolg was? De duif die spartelde nog even in de handen van de liefhebber en liet toen z'n kop hangen. Ze was meteen dood (en ook van zijn zieke verlost). Een tragisch verloop van omstandigheden natuurlijk. Wat moest de liefhebber daar mee? Hij kon met zijn dode favoriet weer vertrekken. Toen de liefhebber zeer teleurgesteld de praktijk van de dierenarts wou verlaten, kreeg hij wel nog even de rekening gepresenteerd. Dat is dan 25 gulden zei de dokter. Het antwoord wat de dokter kreeg had hij kunnen verwachten. Met de dode duif in zijn hand verliet de liefhebber de praktijk en aan de deur kreeg de dokter te horen: **"Je kan de pot met je 25 gulden"**.